

ΙΟΝΙΟΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΙΝΩΤΟΥ - ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α'

ΙΟΥΛΙΟΣ 1930

ΔΗΛΩΣΗ

Τὸ παράρτημα αὐτὸ τελείως τοπικοῦ χαρακτῆρος εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴ σειρά τῆς «Ἀνθολογίας» πού θὰ ἐξακολουθήσει νὰ ἐκδίδεται τακτικὰ στὴν Ἀθήνα σὲ τρόπο ὥστε ὁ φετεινὸς τόμος νὰ ἔχη πάνω ἀπὸ 300 σελίδες. Ἡ καθυστέρησή της ὀφείλεται στὴν ἀπομάκρυνσή μας καθὼς καὶ τοῦ ἐπιμελητῆ μας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὸν Ὀκτώβρη ὅμως ἡ ἔδρα της θὰ μετατεθῆ μόνιμα ἐκεῖ καὶ ἡ «Ἀνθολογία» θὰ ἐκδίδεται ἀκαθυστέρητα πιά, μὲ λαμπρότητα καὶ μὲ τὴ συνεργασία ἐκείνῃ τῶν διαπρεπέστερων διανοοῦμενων πού τῆς δίνει τὸ κῦρος καὶ τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὴν κάμνει ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα καὶ πολυτιμώτερα περιοδικὰ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ τοπικὸ παράρτημα θὰ ἐξακολουθήσει νὰ ἐκδίδεται παραπλεύρως ὡς σὲς γιορτὲς τῆς ἑκατονταετηρίδος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σημασία τῆς ἑκατονταετηρίδας . . . . Μαριέττας Μινώτου

Πῶς ἀποφασίστηκαν νὰ γίνον οἱ γιορτὲς.

Τὶ ἰσχυρίζονται οἱ ἀποφασίσαντες τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ. - Τὶ πρέπει νὰ γίνῃ κτλ. . . . Σπύρου Μινώτου

Ἡ Βιβλιοθήκη Δε-Βιάζη. — Διάφορα κτλ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Κι' ἦρθε ἡ ἅγια ἡμέρα, μεγάλη καὶ χαρούμενη πού τὸ σκλαβωμένο ἔθνος σηκώθηκε μονομιᾶς καὶ μὲ τ' ἀπαράμιλλα κατορθώματά του στὴν ξηρὰ καὶ στὴ θάλασσα ἔσπασε τὰ δεσμά του καὶ ἀπόδειχνε στὸν κόσμον πὼς κρατοῦσε κρυμμένες τὶς προγονικὲς ἀρετὲς του. Οἱ σελίδες τῆς ἀρχαίας ἱστορίας ἐπαναλαβαίνονται. Δίπλα στὶς θερμοπύλες, στὶς Πλαταιεὺς, στὴ Σαλαμίνα, τὸ Βαλτέτσι - ἡ Γραβιά, τὰ Ψαρρὰ, ἡ Χίος, τὸ Μεσολόγγι. Οἱ Σουλιῶτες κι' οἱ Μανιάτες διαφιλονικοῦν σὰ λεοντάρια τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδας τους. Ἡ ἐποποιῖα τοῦ Ζαλόγγου εἶνε ἡ ἀγνότερη θυσία καὶ ὕμνος στὴν ἐλευθερία. Δίπλα στοὺς ἀρχαίους ἥρωες, οἱ νεώτεροι φωτεινότεροι, θαυμαστότεροι

Μπότσαρης, Καραϊσκάκης, Κολοκοτρώνης, Διάκος, Μιαούλης, Κανάρης, Ἀνδρουῦτσος καὶ ἄπειροι ἄλλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι. Ἡ ἑλληνικὴ γῆ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό, καὶ ἡ νίκη στεφανώνει τοὺς ἐπαναστάτες. Δὲν κουράζονται, δὲν μετροῦν τοὺς ἐχθρούς:

Τὸ θάνατο στὸν πόλεμο τιμὴ τὸν ἔχουν ὅλοι.....

Κι' ἦρθε καιρὸς πού ἡ μαύρη δουλεία ἦταν πιὰ ὄνειρο, ὅπως ὄνειρο μᾶς φαίνεται κι' ἐμᾶς:

Τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ἀέρι
δὲν φυσᾶς τώρα ἐσὺ πλιὸ
στὴν ψευδόπιστην τὸ ἀστέρι
φύσα, φύσα εἰς τὸ Σ τ α υ ρ ὀ.....

* * *

Μὲ τὴν πνοὴ τῆς Ἐλευθερίας τὸ ἔθνος ἄρχισε νὰ ζεῖ, ν' ἀναπνέει, νὰ προχωρεῖ. Στὰ καπνισμένα ἐρείπια ἄρχιζαν νὰ χτίζονται χωριά, νὰ μετασχηματίζονται πόλεις. Ἀνοίγονταν δρόμοι, γίνονταν σχολεῖα ἐκκλησίαι, ἰδρύονταν Πανεπιστήμιο, μουσεῖα. Οἱ κάμποι ὀργώνονταν κι' ἀντηλαλοῦσαν χαρούμενα τὰ τραγούδια τῶν ἐλεύθερων δουλευτᾶδων. Στὴν περίοδο αὐτὴ τὸ ἔθνος πάλασε ὀλομόναχο, μὲ τὶς ἴδιες του δυνάμεις μὲ χίλια ἐμπόδια. Ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι σκλαβωμένοι καὶ πολέμησε καὶ γι' αὐτούς, ὅπως πάλασε στερνὰ μὲς' στὴν καρδιὰ τῆς Τουρκίας, ἀκατάβλητο στὴν ἀπόλυτην προδοτικὴν ἐγκατάλειψη ἀπ'

ὄλους. Ἀλλὰ βάδισε πάντα στὰ ἐμπρός' καὶ κράτησε ψηλὰ τὰ μεγάλα του ἰδανικά. Στὸ διάστημα τῆς ἑκατονταετηρίδας εἶχε ἀμέτρητους κλονισμούς καὶ τὸ τελευταῖο πολεμικὸ ἀτύχημα, ἓνα ἀτύχημα πού δὲν κατάβαλε ὅμως τὸν ἑλληνισμό ἀλλὰ τοῦδωκε μεγαλύτερην ἀκόμη ζωτικότητα. Τὸ ἄστρο τῆς ἐλευθερίας δὲν ἔδωσε ποτέ . . .

* * *

Ἡ Ζάκυνθος καὶ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς καὶ στὸν ἀγῶνα, καὶ στὴν ἀπολευθέρωση, στάθηκε πάντα πρωτοπόρα σὲ πολιτισμὸ, φιλοπατρία, ἀντρεία. Ἔδωσε στὸ ἔθνος ὅτι μπορούσε νὰ προσφέρει τὸ ἀνώτερο. Καράβια ἔφευγαν κρυφὰ φορτωμένα παληκάρια γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐπαναστάτες. Ὁ Σολωμὸς τοὺς τραγουδοῦσε τὴν ἐλευθερία. Ἀγωνίστηκε μὲ τὰ ἄλλα ἐφτάνησα γιὰ μιὰν ἀνόθευτην ἐλευθερία. Ἔδωκε στὴν πατρίδα ἄντρες μεγάλους σὲ κάθε στάδιο κι' ἀγκάλιασε κι' αὐτὴ μιὰν ὁμορφὴν ἡμέρα τὴν ἐλεύθερη πατρίδα. Γιὰ νὰ νοιώσουμε σήμερον τὴ σημασία τῆς μεγάλης γιορτῆς, μιᾶς γιορτῆς πού συμμερίστηκε ὀλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος, πρέπει νὰ μποῦμε στὸ πνεῦμα τῆς. Νὰ καλλιεργήσουμε ψυχικῶς τὸν ἑαυτό μας γιὰ νὰ μπορέσει ἀπερίσπαστος, κατατοπισμένος νὰ νοιώσει ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ γεγονότος πού συντελέστηκε. Νὰ ἀναπολήσουμε τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἔθνους ἀνάμεσα στὴν ἑκατονταετηρίδα. Ὁ πολιτισμὸς, οἱ ἀνακαλύψεις ἄλλαξαν ὀλότελα τὴν ὄψη τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου κι' αὐτὸ μᾶς κάνει πιὸ δύσκολο ἀκόμη νὰ κατανοήσουμε τὴ διαφορὰ καὶ τὴν ἐξέλιξη. Μὰ ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι μιὰ ποίηση. Εἶναι ὄχι πιὰ ἡ ἀγωνία ἐνὸς σκλαβωμένου ἔθνους, ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες του, οἱ βλέψεις του, οἱ προσπάθειές του, οἱ παλμοὶ του, οἱ θυσίες του. Ἡ ἑκατονταετηρίδα πού θὰ γιορτάσουμε δὲν εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ συνειδησιμὰ πανηγύρια. Εἶναι μιὰ ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ ἀποκαθάρση γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀτενίσουμε τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον ὡς Ἕλληνες, μὲ τὴν ὑπερηφάνεια τῆς δυνάμεις καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς φυλῆς μας. Νὰ νοιώσουμε τὴν ἀποστολὴν μας στὸν κόσμον. Τὰ ἔθνη ἐθαυματούργησαν πάν-

τοτε όταν είχαν τὴ συναίσθηση αὐτή.

Ἡ ἑκατονταετηρίδα εἶναι ἓνα γενικὸ ἀναβάφτισμα στὴν πίστη μας γιὰ τὸ μέλλον. Ἐνα μέλλον ποῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀντάξιο τοῦ λαμπροῦ παρελθόντος.

Ζάκυνθος 10) 7) 30

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΙΝΩΤΟΥ

ΠΩΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΑΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ

Στις 24 Ἀπριλίου 1929 ἀπαντώντας σ' ἔγγραφο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἑκατονταετηρίδας ὁ τότε Νομάρχης Ἀθανασιάδης, ἔγραφε:

«Γνωρίζω πρὸς τὸ παρὸν ὅτι ἀπὸ καιροῦ καὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἐνεργῶ τοπικὸν ἔρανον διὰ παρεμφερῆ σκοπὸν καὶ συγκεκριμένως διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐρειπωμένης οἰκίας ἔνθα ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν ὁ ἐθνικὸς μας ποιητὴς Σολωμός.

Ἐχῶ τὴν γνώμην, ἣν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ συμμερίζεσθε ὅτι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἥρωας καὶ μάρτυρας τῆς Ἐλευθερίας ἀξίζει καὶ πρέπει νὰ τιμηθῇ καὶ ὁ ἀσύγκριτος ὑμνητὴς τῆς. Δὲν ἀποκρύπτω δὲ ὅτι ἐσκόπουν ἀκριβῶς νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ὑλικὴν ἀρωγὴν σας, δεδομένου ὅτι ὁ Ποιητὴς, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ τιμηθῇ δὲν εἶναι τοπικὴ ἀλλὰ πανελληνίως φυσιογνωμία.»

Στις 24 Αὐγούστου 1929 ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπαντοῦσε:

«Αἱ τοπικαὶ ἐπιτροπαὶ δύνανται νὰ ἐνεργήσουν ἐράνους, ἀποκλειστικῶς ὅμως χάριν τῆς ιδρύσεως τοπικῶν μνημείων, μουσείων ἢ ἄλλων ἀναμνηστικῶν ἔργων, ἅτινα ἐπαρκῶς θὰ χαρακτηρίσουν τὴν συμβολὴν εἰς τὰς ἐορτάς.»

Καὶ στὴς 23 Ἰανουαρίου 1930 ὁ κ. Ἀθανασιάδης ἀναγγέλλοντας τὸν σχηματισμὸν τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ 1) Ν. Μουζάκην, γερουσιαστὴν 2) Α. Ταβουλάρην βουλευτὴν 3) Δ. Ἀμπελοράβδην 4) Δ. Γκοῦσκον (Ἐθνοτραπέζης) 5) Δ. Δάσην 6) Δ. Ζώην 7) Δ. Ἰθακήσιον 8) Ν. Καιροφύλακα (Ἰονικῆς Τραπέζης) 9) Ἀντ. Καποδίστριαν 10) Φ. Καρρῆ 11) Α. Κομοῦτον 12) Λ. Κοργιανίτην 13) Μαριέτταν Μινώτου 14) Π. Μουζάκην Ν. Μπελέτην 16) Ν. Παππᾶν (Νομομηχανικόν) 17) Σ.

Ρώμαν 18) Ἀγγ. Σαλούτσην 19) Π. Φιλιώτην.

μὲ Πρόεδρον 20) τὸν κ. Νομάρχην, μὲ ἀντιπρόεδρον 21) τὸν Δήμαρχον Ζακυνθίων, μὲ ἐπίτιμον Πρόεδρον 22) τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην καὶ μὲ Γενικὸν Γραμματέα τὸν 23) Π. Κονίδην γυμνασιάρχην, καθὼς καὶ τοὺς:

24) Π. Καλογερόπουλον (Βιβλιοθήκης Βουλῆς) καὶ 25) Α. Μάτεσιν ἀντιπροσώπους παρὰ τῇ Κεντρικῇ Ἐπιτροπῇ, ἔγραφε:

«Κατόπιν εἰσηγήσεώς μου ἡ Ἐπιτροπὴ ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ ἐορτασμὸς τῆς Ἐκατονταετηρίδος ἐν Ζακύνθῳ γίνῃ ἐν τῷ προσώπῳ καὶ εἰς μνήμην τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διον. Σολωμοῦ. Ὡς ἡμέρα ἐορτασμοῦ ἐπροτιμήθη ἡ 21 Μαΐου εἰς ἀνάμνησιν τῆς συνθέσεως τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. Δὲν ὠρίσθησαν ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἐορτασμοῦ. Πάντως ὅμως ἀπεφασίσθη ἡ ἐξαγορὰ τῆς ἐρειπωμένης οἰκίας ὅπου ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ χώρου — προσκύνημα εἰς τὸν λόφον Στράνη ὅπου ἐγράφη ὁ ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας — προσκύνημα εἰς τὸν ἱστορικὸν ναὸν Ἀγ. Γεωργίου τῶν Λατίνων, ὅπου ὠρχίζοντο οἱ Φιλικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Σολωμός. Ἡ σκέψις μου εἶναι ὅπως τὸν πανηγυρικὸν κληθῇ νὰ ἐκφωνήσῃ ὁ ποιητὴς ἀκαδημαϊκὸς Κωστής Παλαμᾶς τιμμένου οὕτω εὐτυχοῦς τέρατος εἰς τὴν ἐξαπλωθεῖσαν ἐσχάτως ἀντισολωμικὴν προπαγάνδαν καὶ τὴν μωρὰν προσπάθειαν νὰ τεθοῦν ἀντιμέτωποι οἱ δύο κορυφαῖοι μας ποιηταί, ὁ νεκρὸς καὶ ὁ ζῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ὑποφαινόμενος Νομάρχης θὰ ὁμιλήσῃ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς νήσου.»

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόγραμμα, ποιητικὸ καὶ πρακτικὸ. Μὲ τὴν ἀποχώρησιν ὅμως τοῦ κ. Ἀθανασιάδου τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Τὸ ἀγόρασμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σολωμοῦ ματαιώθηκες καὶ οἱ γιορτὲς ἀναβλήθησαν γιὰ τὴς 24 Αὐγούστου γιὰ νὰ συμπέσουν μὲ τὴς γιορτὲς τοῦ Πολιοῦχου Ἀγίου μας. Ἀτυχέστερη ἰδέα δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπικρατήσῃ διότι 1) Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφιερῶντο μιά μερὰ ὀλόκληρη ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ μεγαλύτερο γεγονός τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἀφιέρωσις τῶν δύο γιορτῶν θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀπορροφήσῃ ἡ μιά τὴν ἄλλη. Καὶ ἐπειδὴ στὴ θρησκευτικὴ γιορτῇ τῆς 24 Αὐγούστου συρρέουν ἄφθονοι προσκυνητὲς ἀποκλειστικῶς γιὰ προσκύνημα ὄχι μονάχα ἀπὸ τὰ χωριά ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη, θὰ ἐπροβάλετο τὸ δαίλημα ἢ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΗΜΟΣΕΛΕΥΣΤΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΛΟΓΟΣ

νά περιοραστεί ή θρησκευτική γιορτή νά διακοπεϊ κάθε κίνηση τῶν χιλιάδων τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἡ ματαίωση τοῦ βραδυνοῦ πανηγυριοῦ στὸν Ἄμμο (πατροπαράδοτη συνήθεια) ἢ νά χάσει ἡ γιορτὴ τῆς Ἐκατονταετηρίδας ὅλην τὴν αἴγλη της καὶ σημασία καὶ νά γίνει ἡ μεγαλύτερη θαλασσοποίηση:

2) Ἡ ἐποχὴ λόγῳ τῆς ἀνυπόφορης ζέστης εἶναι ἡ πιὸ ἀκατάλληλη. Ἄς ἀκολουθήσουμε νοερῶς τὸ πρόγραμμα:

Ἔρα 8 1)2 «ἅμα τῇ ἀποβιβάσει ἐκ τοῦ ἀ]πλοίου τῶν ἐπισήμων μετάβασις δι' αὐτοκινήτων εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐνθα ψαλήσεται ἐπίσημος δοξολογία».

Φαντασθῆτε τώρα στὴν κοσμοπλημύρα στὸν Ἁγιο νά γένη με κείνη τὴ ζέστη δοξολογία. Ἐνα λουτρὸ χαμᾶμ γιὰ τοὺς ἐπίσημους.

Ἔρα 9 1)2 «ἔμπροσθεν ἀνδριάντος ἐθνικοῦ ποιητοῦ ἐκφωνηθήσεται ὑπὸ μέλους τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ πανηγυρικὸς λόγος καὶ μετ' αὐτὸν γενήσονται καταθέσεις στεφάνων μετὰ προσφωνήσεων.»

Φαντασθῆτε τὸ μαρτύριο αὐτῶν τῶν δύστιχων ἐπισήμων μεσ' τὸν αὐγουστιάτικον ἥλιο νά παρακολουθοῦν τοὺς λόγους (τὴν ὥρα ποῦ καὶ στὸ πιὸ δροσερὸ καὶ σκιαρὸ ἀκόμη μέρος κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα δηλαδὴ ὅπου καταφεύγουν οἱ προσκυνητὲς εὐτυχεῖς νά βροῦν μιὰ καρέκλα καὶ ἕνα ποτῆρι νερὸ παγωμένο, ἢ ζέστη εἶναι ἀποπνυχτική) καὶ νά πέρνουν τὸ φριχτότερο ἡλιόλουτρο με κίνδυνο τῆς ζωῆς των, γιὰτὶ ἀσφαλῶς θὰ πάθουν ἀπὸ ἡλίαση.

Ἔρα 10 1)4 (ἀδύνατο κατ' ἐμᾶς) «δεξίωσις ἐν τῷ Δημαρχείῳ».

Ἔρα 11 «Ἐπίσκεψις δι' αὐτοκινήτων εἰς Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου καὶ θέσιν Στράνη». Μὲ τί αὐτοκίνητα, κλειστά (ὁπόταν θὰ ἔσκαζαν οἱ ἐπιζῶντες) ἢ ἀνοικτὰ γιὰ νά ἀποκαοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀναπνεύσουν τὴν ἀφθονη σκόνη ποῦ θὰ τοὺς ἀσπρίζε ὅλους;

Ἔρα 1 «Πρόγευμα εἰς τὰς αἰθούσας τῆς λέσχης Λομβάρδος παρατεθησόμενον παρὰ τοῦ Δήμου.»

Στὸ γεῦμα θὰ παρακαθῆσουν τὰ 25 μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ κυρίες των, οἱ Πρόεδροι τῶν κοινοτήτων, οἱ ἀρ-

χῆς τοῦ νησιοῦ, οἱ ὄνταποκριτὲς τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν πολεμικῶν, ἄλλες κυρίες τῆς Ζακύνθου καὶ ξένες 120 πρόσωπα δηλαδὴ (κατ' ἐμᾶς 150).

Στὸ σημεῖο αὐτὸ φαίνεται ὅτι τείνει ἡ προσπάθεια τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νά εἶναι τὸ τελευταῖο. Ἡ γιορτὴ τῆς Ἐκατονταετηρίδας δὲ θὰ ἀποθανατιστεῖ ἀπὸ τὸ γεῦμα. Θὰ μπορούσαν νά σκεφθοῦν κάτι θεικώτερο, μονιμώτερο, ποῦ θὰ θύμιζε καὶ στοὺς μεταγενεστέρους τὸ μεγάλο γεγονός, περιορίζοντας τὸ γεῦμα ἀποκλειστικῶς στοὺς ἐπίσημους καὶ στὸ Προεδρεῖο τῆς Ἐπιτροπῆς. Βεβαίως οἱ ἐπίσημοι ποῦ θὰ ταλαιπωρηθοῦν ἀφάνταστα θὰ ἔχουν τὴν ἀπαίτηση νά τονωθοῦν. Ἀλλὰ προτιμώτερον τότε θάταν νά προσκαλεῖτο ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς νά ἐγκαταστήσει σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν διὰ τὰ θύματα, ποῦ ἀσφαλῶς θὰ ἔχομεν πολλὰ ἀπὸ ἡλίαση.

Ἔρα 3 (στὴν καρδιὰ τοῦ Αὐγουστιάτικου μεσημεριοῦ) ἀκοῦτε: Ἐπίσκεψις εἰς Βυζαντινὸν Μουσεῖον καὶ ἄλλους ἱστορικοὺς ναοὺς, καὶ

Ἔρα 6 Ἐπειτα ἀπὸ τὸ μαραθώνειο δρόμο ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπίσημος λειτανεῖα τοῦ Ἁγίου.

Ἔρα 8 1)2 (Τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποῦ θὰ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ γονατιστοὶ νά τοὺς δοθεῖ ἡ χάρις νά ἀναπνεύσουν λίγον ἀέρα) κλείσιμο στὴ Λέσχη Ζάκυνθος ὅπου θὰ γίνῃ ἀποχαιρετιστήριος δεξίωση ἐνῶ θὰ καίονται τὰ πυροτεχνήματα στὸν Ἄμμο καὶ στὴν πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ, οἱ φριτοῦρες θὰ ἀναθυμιάζουν, τὰ παστέλια θὰ ἐκθειάζονται καὶ ὁ κόσμος θὰ γλεντοκοπᾷ τρέχοντας ἀπὸ τὸ ἕνα πανηγῦρι στὸ ἄλλο. Θαρρῶ πὼς οἱ ἐπίσημοι θὰ ἀναδειχθοῦν ἥρωες καὶ θὰ καταρρίψουν τὸ ρεκόρ ἀντοχῆς.

Τὶ ἰσχυρίζονται οἱ ἀποφασίσαντες τὸ πρόγραμμα αὐτὸ

Στὴν Ἐπιτροπὴ ὁ κ. Δάσης καὶ κ. Ἰθακήσιος εἶδαν ἀμέσως τὰ τρατὰ τῆς ἡμέρας καὶ διαφώνησαν. Ἐπεκράτησεν ὁμως ἡ ἀντίθετος γνώμη γιὰ δυὸ λόγους. 1) Οἰκονομίας. Χορήματα δὲν ὑπάρχουν. Ἔτσι θὰ οἰκονομηθοῦν τὰ ἔξοδα σημασιοτολισμοῦ κτλ. ποῦ ὑπόλογίζονται σὲ 40 χιλιάδες, καὶ ποῦ θὰ γίνουν ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἐχομε ἀντιρροήσεις. Θὰ θυ-

μοῦνται ὅλοι τῇ θανασία γιορτῇ τοῦ Φώσκολου. Ἡ Ἐπιτροπὴ τότε ἐδαπάνησε μόνο 34 χιλιάδες, (στὴ μετάκληση τοῦ καλλιτέχνου διὰ τὴν διακόσμησιν (3,000), στὸν θανασιό σημασιολογισμό, στὴ διακόσμησιν τῆς Νομαρχίας, στὸν ὑδροχρωματισμὸ τῆς αἰθούσης «Λομβάρδου», στ' αὐτοκίνητα, βαρκάρηδες κτλ. Ἀπίστευτο ἀλλ' ἀληθινόν. Τίς σημαίεις δανειστήκαμε ἀπὸ τὰ Ὑπουργεῖα (πρᾶγμα πὸν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ τώρα). Ἐπομένως ἡ ὠφέλεια, ἂν συμπτυχθοῦν οἱ γιορτῆς, δὲν θὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ 10,000, ἐνῶ οἱ γιορτῆς θὰ ἀποτύχουν καὶ τὸ νησί θὰ ζημιώσῃ χάνοντας τὴν κίνησιν πὸν θὰ γινόταν σὲ μιὰν ἄλλην ἡμέρα. 2) Προβάλλουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ ξένοι θὰ ἔβλεπαν τίς χιλιάδες τοῦ λαοῦ, θὰ τίς ἐξελάβαιναν γιὰ ἐνθουσιασμὸ ἐθνικὸ καὶ ἔτσι ἡ Ζάκυνθος θὰ ἔκανε ψεύτικη φυγούρα. Εἶναι ἀστεῖο. Ὁ Ζακυνθινὸς λαὸς θὰ ἔδειχνε τὸν ἴδιον συναγεμὸν, καὶ θὰ ἀντιλαμβάνοταν ἀληθινὰ τὴν σημασίαν τῆς γιορτῆς σὲ ὅποιανδήποτε ἄλλην μέρα.

Συμπέρασμα — Τί πρέπει νὰ γίνῃ

Ν' ἀναβληθοῦν οἱ γιορτῆς. Ὁ κόσμος ὅλος τὸ θέλει. Τὸ ἐζητήσαμε μὲ ὑπόμνημα στὸν κ. Νομάρχην καὶ μὲ ἄρθρον μας στὸ «Φιλελεύθερον» πὸν ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Θὰ ταλαιπωρηθοῦν οἱ ξένοι. Ὁ κ. Δήμαρχος καὶ οἱ Δημοτικὸι Σύμβουλοι εἴμαστε βέβαιοι πὸν θὰ νοιώθουν τὴν μεγάλην τιμὴν καὶ τύχην των νὰ γιορτάσουν αὐτοὶ τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῆς ἐποχῆς μας, τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς Ἀνεξαρτησίας. Τὸ ἴδιον καὶ οἱ Κοινότητες. Θὰ διοργανωνταν οἱ γιορτῆς, μὲ τρόπο πὸν καὶ ὁ λαὸς θὰ καταλάβαινε τὴν σημασίαν τους καὶ οἱ ξένοι θὰ ἔφενγαν ἐνθουσιασμένοι, τὸ φθινόπωρον πὸν καὶ στὸ ὑπαιθρον καὶ σὲ κλειστὸ χωρὸν θὰ μπορούσαν νὰ γίνοντι ἀνέτως συγκεντρώσεις καὶ διαλέξεις στὸ θέατρο ὅπου θὰ μιλοῦσαν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔχουν νὰ δείξουν τὸ καλύτερον σὲ διανόησιν, καὶ ἡ Ἑλλάδα θὰ ἐρχόταν νὰ προσκυνῆσιν τὴν προνομιακὴν σὲ φύσιν καὶ δοξασιμένην γε-

νήτρα ἀθάνατων τέκνων, τὴν ἐστία τοῦ ἀγνωτέρου πατριωτισμοῦ καὶ τῆς θερμότερης φλόγας τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας πὸν ὕμνησεν ὁ μέγας Σολωμὸς καὶ πὸν ἠλέκτρισε καὶ θὰ ἠλεκτρίζῃ νέους καὶ γέροντι προκαλώντας τὰ ἀγνώτερα ῥίγη πατριωτικῆς συγκίνησιν.

Σπῦρος Μινῶτις

Ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

Ἔχομε τὴν συναίσθησιν πὸν τὸ εἰλικρινές μας ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν διάσωση τῆς βιβλιοθήκῃς τοῦ ἀξέχαστου δασκάλου μας κανεὶς καλῆς πίστεως δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀμφισβητήσῃ. Κανενὸς τὸ ἐνδιαφέρον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι μεγαλύτερον, ἀγνώτερον καὶ πῶν ἀνυστερόβουλο.

Διαβάσαμε λοιπὸν μὲ ἀπορεία, ἐκπληξῆ καὶ πικρία τὸ σημεῖωμα στὶς «Μοῦσες» γιὰ τὴν βιβλιοθήκην Δε-Βιάζην. Ἀνατρέπομε τὰ ἐπιχειρήματα:

1) Ὅσοι ἔχουν ἰδέαν ἀπὸ βιβλιοθήκῃς, ὅσοι ξένοι ἐπεσκέφτηκαν τὴν Δημοσίαν βιβλιοθήκην, γνωρίζουν πὸν ὁ τρόπος τῆς καταγραφῆς τῆς εἶναι προχειρότατος, ἀτελέστατος. Πολλὰ φυλλάδια ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια δὲν ἔχουν καταγραφῆν ἀκόμη. Οἱ κώδικες δὲ καὶ τὰ χειρόγραφα εἶναι ἀστεϊότατα καταγραμμένα.

2) Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν θὰ ἦταν ἀληθινὸν ἔγκλημα νὰ καταγραφῆ καὶ ἡ Βιβλιοθήκην Δε-Βιάζην. Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ; Ἄς ἀφήσουμε νὰ μιλήσῃ ὁ μόνος ἀρμόδιος, ὁ ἐπιφανῆς συμπολίτης μας καὶ ὑποδιευθυντῆς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκῃς κ. Δημ. Μάργαρης (βλ. Ἴόνιο Ἀνθολογία, τεῦχος 3 - 4, Ἰούνιος - Ἰούλιος 1927)

«Τὰ βιβλία τοῦ Δε - Βιάζην ἀποτελοῦν ἓνα θαυρατὸν ἄξιον λόγου, γιὰ τὴν εἶναι σπάνια καὶ δυσεύρετα καὶ ἴσως ἀπὸ αὐτὰ βγοῦν στὸ φῶς νέες ἐρευνες ἱστορικῆς, βιογραφικῆς, φιλολογικῆς. Εἶναι γνωστὸν στοὺς βιβλιολόγους καὶ βιβλιογράφους πὸν μεταξύ τῶν βιβλίων πὸν θεωροῦνται σπάνια εἶναι τὰ φυλλάδια καὶ αἱ διατριβές, γιὰ τὴν ἔνεκα αὐτῆς τῆς φθασῆς τους, ὅπως εἶναι λεπτὰ φυλλάδια, πολλὰς φορῆς τυπωμένα σὲ λίγα ἀντίτυπα, χάνονται εὐκόλα καὶ γι' αὐτὸ κατανοῦν πῶν σπάνια. Ἐπειτα καὶ τὰ δικὰ του ἀκόμη δὲν βρί-

ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΟΥΣΚΑΤΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΚΑΤΟΣ

σκονται εύκολα γιατί πολλά δημοσιεύτηκαν σ' έφημερίδες, περιοδικά ή ήμερολόγια έπαρχιακά που τὰ στεροϋνται άκόμη και οι δυό μεγάλες βιβλιοθήκες της Πρωτεύουσας.

Είναι καθήκον τιμής για τὸ Δῆμο τῆς Ζακύνθου, καθήκον άπέναντι στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων, ή πολύτιμη αὐτὴ συλλογή ν' ασφαλισθῆ από κάθε άπώλεια και φθορά. Πρέπει νὰ ληφθοῦν όλα εκείνα τὰ μέτρα που ή Βιβλιοθηκονομική επιστήμη και πείρα υποδεικνύουν για τὴν εξασφάλισή της, για τὴν ταξινόμησή της, για τὴ διατήρησή της και για νὰ γίνει γνωστὸν άκόμη τί υλικὸν περιέχει και νὰ μποροῦν οι άνθρωποι τῆς επιστήμης και τῶν γραμμάτων νὰ βοηθοῦνται και νὰ πέρνουν από κει ὅτι θὰ τοὺς ἦταν χρήσιμο στὴν εργασία τους. Ἄλλοιῶτα είναι κίνδυνος νὰ χαθοῦν, νὰ σκορπιστοῦν, νὰ πουληθοῦν, ὅπως ἔγινε γι' άλλους θησαυροὺς ιστορικοὺς και καλλιτεχνικοὺς τῆς Ζακύνθου».

Ἐρωτᾶμε λοιπὸν τὸ σεβαστό μας φίλο κ. Ζώνη: Ποιὸς θὰ καταγράψει τὰ πολύτιμα αὐτὰ φυλλάδια, έφημερίδες και τὴ σπουδαιότατη άλληλογραφία τοῦ Δε-Βιάζη; Στὸν κ. Κονοφάο ἔχομεν άπεριόριστη εμπιστοσύνη. Ἄλλά εἶναι ἕνας άπλοῦς βιβλιοφύλαξ δίχως καμίαν ειδικότητα. Μπορεῖ νὰ κάμει μιὰ τέτοια σπουδαιότατη και κουραστικώτατη εργασία; Διαμαρτύρεται ὁ ἴδιος. Και ἔπειτα εἶναι σοβαρὸ νὰ ισχυριστεῖ κανεὶς πὼς θὰ μποροῦσε νὰ παραβληθεῖ με τὴν εργασία ἑνὸς επιστήμονος που ειδικεύτηκε χωριστὰ σὰν τὸν κ. Παπαγιαννόπουλο; Γιατί νὰ φέρνομε αντίδραση; Γιατί νὰ θέλομε νὰ ἐμποδίσουμε ἕνα επιστημονικὸ ἔργο πολυτιμώτατο; Δὲν πρόκειται περὶ «τίτλων φανταστικῶν» ὅπως λένε οι «Μοῦσες». Ὁ κ. Παπαγιαννόπουλος εργάστηκε επιστημονικά, παρακολούθησε μαθήματα παλαιογραφίας από τοὺς καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Σωτηρίου (ἀκαδημαϊκὸν) και Γ. Βέη, υποχρεωτικὰ φροντιστήρια ἑνὸς ἔτους σὲ διάφορα χειρόγραφα τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου και Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἕνα δὲ ὁλόκληρο μῆνα ὑπὸ τὴν άφροσιωμένην ὄδηγία τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Σωτηρίου περιεργάστηκε κειμήλια, χειρόγραφα και ἀνεκτίμητους κώδικες εἴκοσι μονῶν στὸ Ἅγιο Ὅρος. Ἄλλὰ και ή σπουδαιότατη εργασία του, τὸ συμπλήρωμα τῆς περιφημῆς Bibliographie Jonienne τοῦ διασημοῦ Pernot εἶναι ἕνας τίτλος που ἔπευρε τὴν προσοχή τῶν επιστημόνων και τοὺς ἐπαίνους διαπρεπῶν ἐλλήνων και ξένων (ἄς ἀναφέρουμε ἕναν: τὸν ἀκαδημαϊκὸ κ. Ἄνδρεάδη). Ἡ επιστημονική καταγραφή του τῆς Γριζχνίου Βιβλιοθήκης εἶναι ἕνα ἔργο πρωτότυπον και

μοναδικὸ στὴ Ζακύνθο και τίτλος τιμῆς για τὴν Μητρόπολη. Και οι ἐν γένει δημοσιεύσεις του δείχνουν ἕναν σοβαρὸ επιστήμονα με ἀξίαν. Ἐπειτα εἶναι συγκινητική ή προσπάθεια τοῦ σεμποῦ νέου κ. Παπαγιαννοπούλου, φτωχότατου νέου, που δουλεύοντας τὴν ἡμέρα για νὰ σπουδάσει τὴ νύχτα, με τὴν ἐντιμότητά του κατόρθωσε νὰ παρακολουθήσει ἀνώτερα πανεπιστημιακά μαθήματα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐνθαρρύνουμε ὅλοι μας και τὸν υποστηρίξουμε. Δὲν ἀρκεῖ νὰ υποστηρίξει κανεὶς νέους που ποτὲ δὲ θὰ ἀναδειχθοῦν οὔτε θὰ κάμουν τίποτα τὸ σοβαρὸ. Πρέπει νὰ υποστηρίξει και τοὺς νέους που ἔχουν ἀξία και που οὔτως ή άλλως θὰ ἀναδειχθοῦν.

Ἐπειτα δὲν πρόκειται τῶρα για ὑποστήριξη. Πρέπει ὅλοι νὰ σκεφτοῦμε και νὰ φροντίσουμε πὼς τελειότερα θὰ καταγραφεῖ και θὰ εξασφαλιστεῖ ή πολύτιμη βιβλιοθήκη. Ἐνας τρόπος ὑπάρχει. Στὴν τιμητική θέση τοῦ ἐφόρου τῆς Φωσκολιανῆς πρέπει νὰ διοριστεῖ ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος, ὁ μεταφραστής τῶν «Τάφων», ὁ διαπρεπῆς επιστήμων και λόγιος κ. Δάσης που τὴ ζωὴ του ἀφιέρωσε στὰ γράμματα. Νὰ διατηρηθεῖ βιβλιοφύλαξ ὁ κ. Κονοφάος ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἐγγύηση. Και νὰ προσληφθεῖ με τὴν ἐποπτεία και βοήθεια ἑνὸς δημοτικοῦ ὑπκλήλου και ἑνὸς τῆς Νομαρχίας ὁ κ. Παπαγιαννόπουλος νὰ τὴν καταγράψει επιστημονικῶς σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ ποτὲ νὰ κλαπεῖ.

Ὅσο για τὴν ἀνεκδοτὴ εργασία τοῦ ΔεΒιάζη πρὸς ἀποφυγή κάθε παρεξήγησης προτείνουμε νὰ δοθεῖ στὸν ειδικὸ κ. Ζώνη πρὸς ταξινόμηση και δημοσίευση.

Μιλοῦμε ειλικρινὰ. Θὰ θέλαμε νὰ ἀποκατασταθεῖ ὁμόνοια ὄλων τῶν λογίων που θάφερνε πολλὰ καλὰ στὸν τόπο. Ἐχτιμοῦμε ἀπόλυτα και σεβόμαστε τὴν άφροσίωση τοῦ κ. Ζώνη στὰ γράμματα και στὴν ιστορία. Γι' αὐτὸ εἶμαστε βέβχιοι πὼς δὲν θὰ ἐπιμένει στὸ σημείωμα του που θὰ ἔγραψε ἀσφαλῶς σὲ ὦρα θυμοῦ. Γιατί άλλοιῶτα ή ιστορία δὲ θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήσει πὼς στάθηκε ἐμπόδιο σ' ἕνα ἔργο χρησιμώτατο, στὴν επιστημονική καταγραφή και περίσωση δηλαδὴ τῆς Βιβλιοθήκης ΔεΒιάζη: Ἐλπίζομε αντίθετα πὼς θὰ βοηθήσει σ' αὐτό. Κι' ἐλπίζομεν άκόμη πὼς ὁ Νομάρχης μας, ὁ κ. Δημάργος, τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο, θὰ κατανοήσουν τὴν ἀνάγκη αὐτὴ και θὰ ἐνεργήσουν ὅπως ὀφείλουν νὰ ἐνεργήσουν. Ἄλλῶς τὸ ἐπαναλαβαίνουμε ή Βιβλιοθήκη κινδυνεύει....

ΙΑΚΩΒΑΤΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἉΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σολωμοῦ μὲ τὰ χρήματα ποῦ θὰ δαπανηθοῦν ἄσκοπα σὲ γεύματα καὶ δεξιώσεις καὶ συνηγορεῖ γιὰ τὴν ἀνάθεση στὸν κ. Παπαγιαννόπουλο τῆς καταγραφῆς τῆς Βιβλιοθήκης Δε-Βιάζη.

— Στὸ «Ἔθνος» τῆς ἴδιας ἡμέρας καταπληκτικὸ σημεῖωμα (φανατικοῦ ἀντισολωμιστοῦ καθὼς φαίνεται) ποῦ ὄχι λίγο καὶ πολὺ θέλει νὰ πεῖ πὼς ἡ Ζάκυθος δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ Σολωμὸ, ποῦ καλύτερα εἶναι ν' ἀφήναμε στὴν ἡσυχία του. Τίποτε τὸ λιγότερο ἀληθινόν. Ἡ Ζάκυθος εἶναι περήφανη γιὰ τὸν ποιητὴ τῆς κ' ἀπὸ χρόνια γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ ποῦ γεννήθηκε ὁ ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ πρέπει τὸ Κράτος, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκατονταετηρίδας, ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ συνδράμουν ὥστε τὸ σπίτι αὐτὸ νὰ γίνῃ ἐθνικὸ κειμήλιο. Εἶναι αἰσχρὸς νὰ γιορτάζομε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς Ἐλευθερίας μας καὶ ν' ἀφήνομε τὸ σπίτι τοῦ ὕμνητῆ τῆς σὲ τέτοια χάλια.

— Στὸ παραπάνω σημεῖωμα τοῦ «Ἔθνος» ἀπάντησε μ' ἐπιστολὴ στὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα» ἡ Κα Μαριέττα Μινώτου.

— Στὸ «Φιλελεύθερο» ἄρθρο τοῦ κ. Σπύρου Μινώτου ποῦ δείχνει τὸ παράλογο τῆς σύμπτυξης τῶν δύο γιορτῶν - ἑκατονταετηρίδας καὶ Ἀγίου Διονυσίου. Ἐτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

— Στὴν «Ἔστια» (19 Ἰουνίου) σημεῖωμα γιὰ τὴ «Σχολάζουσα Βιβλιοθήκη Δε-Βιάζη».

— Ἀληθινὰ συγκινητικὸ εἶναι τὸ εἰληκρινὲς ἐνδιαφέρο τοῦ νέου Νομάρχου μας κ. Τράκα γιὰ τὸν τόπο μας.

Ἀκαταπόνητος καὶ μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ τὸν ἀνορθώσει ἐργάζεται μὲ ἀφοσίωση γιὰ κάθε τοπικὸ ζήτημα καὶ μὲ ταχεῖαν ἀντίληψη τὸ ἐπιλαμβάνεται.

— Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρο τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Ζακύνθιου «Ἀργότη». Ἐξὸν ἀπὸ τις χαρακτηριστικὰς «Πινακίδες», καὶ ἄρθρο τοῦ εἰσαγγελέα κ. Ἀργυρόπουλου, ἔχει ἓνα ἐμπνευσμένον ἄρθρο τοῦ πῶς νὰ γίνουν οἱ γιορτὲς τῆς Ἐκατονταετηρίδας, ποῦ ἐπιδοκιμάζομε πλέρια. Ὁ κ. Ἀμπελοράβδης ἔχει εἰσφορὰς ὁμογενῶν γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σολωμοῦ κ' ἐρωτᾷ δίκαια τι θὰ γίνῃ. - Ὑπερθεματίζει ἐπίσης γιὰ τὴν ἀνάθεση στὸ ἐντιμὸν νέον κ. Παπαγιαννόπουλο τῆς καταγραφῆς τῆς Βιβλιοθήκης Δε-Βιάζη.

— Στὴν «Πρωτὰ» (13 Ἰουλίου) ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ζῶν του ἐναντιοῦμένου γιὰ θρυλούμενη ἀντικατάσταση λόγῳ ὀρίου ἡλικίας τοῦ κ. Ζῶν ἀπὸ τὸ ἀρχιεπισκοπικόν. Συνηγοροῦμε κ' ἐμεῖς κ' ἐλπίζομε νὰ ἀποσοβηθεῖ ἡ ἀδίκη, ἄσκοπη καὶ ἐπιζήμια αὐτὴ ἀπόλυση ἐνὸς λογίου ποῦ ὑπηρέτησε 32 χρόνια.

— «Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ» τοῦ Στρατῆ Μυριβίλη. Εἶναι τὸ ὠραιότερον ποῦ ἔχει γραφεῖ γιὰ τὸν πόλεμον. Ἀναμνήσεις, ἐπισόδια τρώμος, πανικός, χτηνωδίες, ἀγριότητες. Θὰ σὰς μείνῃ ἀλησιμῶντο. Πωλεῖται 50 δραχμῆς. Κριτικὴ στὸ ἐπόμενον.

Ἀγοράζετε τὸ «Ἀγκάθι».

Ι. Α. Κ. Β. Α. Τ. Ε. Ι. Ο. Σ.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΓΙΑΣ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α. Λ. Σ. 3. 42. φ. 2. 0015